

Het vergeten

Als jij niet meer weet wie ik ben. Wanneer ik in je ogen kijk en enkel verwarring kan ontwaren. Je spreekt me dan aan met 'meneer' of denkt dat ik werk in het woonzorgcentrum waar je sinds een jaar, een week, een decennium of wat verblijft. Wie zijn wij dan nog samen?

Viermaal een kleinzoon. Eens ben ik 'een maat van vroeger' van mijn vader, je zoon, met wie ik dan een blik deel, van spijt, verwarring, berusting misschien. Wanneer we aanstalten maken om te vertrekken raak je in paniek en vraag je om je toch zeker mee te nemen, want het kan toch niet de bedoeling zijn dat je hier blijft. Dat we je toch zeker niet zullen vergeten meenemen. Hier kan je niet blijven, hier kan je niet blijven.

Dan ben ik er en ik word voorgesteld als de zoon van mijn moeder, je dochter, een rechte lijn op het genetische pad dat jij eigenhandig aanlegde. Jij bent er dan en je kijkt me aan en ik denk dat je me herkent, weet het niet zeker. De voorgestelde verwantschappen worden door jou wel aanvaard. Als we aanstalten maken om te vertrekken geef ik je een kus op de wang. Je omhelst me en trekt me naar je toe, neemt mijn handen stevig vast en kust ze. Je komt toch snel terug, hé?

Je bent nog altijd dezelfde persoon. Maar je gedachten zijn een beetje anders geordend nu, en de namen zijn verhaspeld en de tijd loopt door zichzelf. Elke keer kunnen we elkaar weer een beetje opnieuw leren kennen. Mijn herinneringen aan jou laten zich niet beïnvloeden door wat jij niet meer weet. Want ik weet het nog wel voor jou.

Je bent iemand anders nu. We lachen ons kapot met de gemene opmerkingen die je geeft over 'het dikste gat dat je ooit gezien hebt' en dat onze papa nu toch eens 'echt werk' zou moeten zoeken, niettegenstaande dat hij er voor zover we weten toch al een behoorlijk gevulde carrière op heeft zitten. Dingen die je vroeger nooit zo rechtuit tegen ons zou hebben gezegd.

Je bent iemand anders nu, want hoe we waren komt niet meer helemaal overeen met hoe we nu zijn. En het beeld dat we van jou hebben gevormd doorheen de jaren past niet meer helemaal op hoe je je nu toont, het past nog wel maar niet precies en het wringt en klemmt op sommige plekjes.

Wanneer ik naar je kijk zie ik je nog steeds even graag. Tegelijkertijd daalt er een panische angst over me heen. Dit is mijn diepst gewortelde existentiële angst die zich voor me tentoonspreidt in al haar hartverscheurende facetten. Je kijkt me recht aan, het lijkt alsof je me niet echt ziet en dwars door me heen kijkt en mijn ziel valt uiteen in kleine stukjes die zich niet meer in de juiste volgorde laten leggen.

Als ik aanstalten maak om te vertrekken neem je mijn hand vast, je laat niet meer los. Je kijkt me recht aan. Je ziet me nu, je kijkt me recht in de ogen en puzzelt mijn ziel terug aaneen, ook al ontbreekt hier en daar een stukje. Ik kom terug. Ik ben er veel te weinig, omdat het me moeilijk valt, omdat ik je liever zie zoals je vroeger was, omdat ik bang ben voor wat er komt

voor jou en ooit voor mij misschien, omdat excuses te gemakkelijk uitgesproken worden, maar ik kom terug.